

Србија полако улази у психозу општег неспокојства. Македонија је опет била митско место на коме се решава судбина најдуговечнијег етничког сукоба на Балкану.

Вишедеценијска сага од Куманова до Охрида заробила је читав регион у времену и простору. Проток времена није довео до замрзавања конфликта, већ до замрзавања живота и свести људи који су физички у 23, а ментално у 19. веку. Народи који нису решили проблем природне неинтелигенције делују изгубљено у ери вештачке интелигенције.

Иако изгледа да је просечни Србин апатично равнодушан, свака расправа о Косову носи на себи емоционални лепак, који га попут тарантулине мреже усисава у лавиринт безнађа. Ма колико покушавали да од Срба направе стадо послушних преживара,

Косово је било, јесте и биће ванвременска и нематеријална категорија, ирационални импулс који вишећелијски организам чини човеком, географски рељеф домовином, а чопор људи народом.

Али, авај. Уместо србизације Косова, у току је косовизација Србије. Она улази у хаос неконтролисаних размера, у политичке сукобе по принципу *omnibus contra omnes*. Док дверјани и даље истичу фразу „да ови оду, а да се они на врате“, из ССП-а стиже сличан одговор – они су против Вучића, али и против екстремне деснице. Са олимпијских висина напредњаци могу да наставе са свим врстама самозадовољавања, јер је хаос њихово природно станиште, а животни мото – ми да останемо, а нико да не дође.

Кренимо редом.

Уставобранитељска опозиција у недостатку визије активира прошлост као политичко-емотивни осигурач уместо програма нуди реквизиторске митове, уместо решења гуслање, уместо путоказа ћорсокак. Мудри народи служе историји уколико историја служи животу.

Уверен сам да ако бисмо кренули тзв. заветним путем, можда не бисмо били на погрешној страни историје, али бисмо сигурно били на њеном репу. Провидна је њихова инструментализација косовске кризе, јер она њима и онима чији геополитички кишобран прижељкују служи да би се спречиле, успориле или зауставиле промене које Србију воде, вуку или гурају ка Западу.

Насупрот њима, власт је у прве борбене редове постројила армаду виолентних шарлатана са задатком да уз канализацијску духовитост и бескичмењачку сервилност убеде Србе у Вођину непогрешивост. Уз добру надокнаду, пристали су на моралну амнезију и епигонско самоунижавање, па ће без колебања покушати да оправдају неофашистичко етикетирање политичких противника.

Гледајући лица са потерница којима су облепљени зидови и бандере широм Србије, зли језици би рекли да чашу Вучићевог вина још нико не попи, док је с чашом жучи не загрчи. Иако у свакој шали има пола шале, не заборавимо да је у тоталитарним системима

кратак пут од слике на зиду до леша поред тог зида. Несхватљиво је да се режим уместо потраге за народним јединством одлучио за лов на вештице и унапред се преиграо, јер ће му се те халовинске бундеве које је са ђаволом садио врло брзо разбити о главу.

Ипак, у најтежој позицији је проевропска опозиција. Она мора пронаћи модус да подржи Споразум, а да не подржи Вучића. Јер ако не подржи Споразум, губи проевропски префикс с обзиром на чињеницу да је исти постао саставни део Поглавља 35 па је једначина сведена и без непознатих, против Споразума=против ЕУ. Још горе, ако подржи Вучића, онда губи статус опозиције и постаје мета не само својих присталица, већ и оних, а није их мало, који су одавно знали да је Вучићева винарија довољно разноврсна да може да одговори свим укусима и захтевима.

Рецепт са политичку алхемију звану „да Споразуму, не Вучићу“ можемо наћи у документу из децембра 1995. године под називом „Мир и демократија“, а који је потписао Зоран Ђинђић и сви чланови Председништва ДС-а.

У том документу три ствари су најважније.

Прво – поздравља се потписивање Дејтонског споразума и наглашава да су управо потписници мировног плана најодговорнији за крвави рат у Босни. Друго – захтева се да се у задатом оквиру пронађу механизми за заштиту националних и државних интереса. Треће – потписивање споразума треба да омогући јачање демократских снага у региону и „да се власт у Србији примора на демократизацију укупног живота, укључујући првенствено медије и међустраничне односе“.

Паралеле су више него очигледне.

Данас француско-немачки план треба начелно прихватити, кроз имплементациону фазу инсистирати на црвеним линијама и максимално искористити минималне пукотине које се појављују у фази примене за заштиту националних интереса, док фаза консолидације мора подразумевати редемократизацију Србије уз поклон вињету за аутобан ка Бриселу.

Та врста трајекторије једино је могућа уз свесрдну помоћ ЕУ. Ако ЕУ жели Србију као пуноправног члана, ова мапа пута је логична и предвидљива. Ако је не жели, проевропским странкама препоручујем еутаназију, јер без помоћи Брисела живот ће проћердати као хрчци вртећи круг у Вучићевом кавезу.

Проевропска опозиција мора послати јасну поруку која сублимира њен однос према ЕУ, Споразуму, Косову и Русији.

По бинарној таутологији постоје четири могуће комбинације.

Не Европи, да Русији опција је заузета од стране ex oriente lux опозиције која уз оргуљашку реторику машта о косовској реконквисти.

Не Европи, не Русији сасвим сигурно значи „не“ вашим политичким амбицијама и упућује вас да уместо странке отворите чајанку.

Да Европи, да Русији је покушај имитације предатног Вучића, а нико не бира фалсификат поред доступног оригинала.

Једина опција до које се долази једноставном методом логичке елиминације јесте Да Европи, не Русији.

Ко год жели да крене тим путем, прва и највећа препрека биће му Вучић. Али, онај ко хоће да га победи не треба да буде другачији, већ БОЉИ од њега. Србији нису потребне промене, Србији је потребан бољитак.

Аутор је лекар, члан Демократске странке

(Данас)